

LA INDEPENDÈNCIA DE CATALUNYA, ÉS UNA UTOPIA?

La pregunta ve a tomb perquè molt recentment s'ha dit que tant la independència de Catalunya com una configuració confederal de l'estat espanyol, eren igualment utòpiques i inviables. En aquesta afirmació hi ha, al nostre entendre, una confrontació de dos conceptes que provoquen una confusió notable. També han anat acompanyades d'una afirmació contundent: UNIO DEMOCRÀTICA és confederal, i per tant no és independentista. Com que aquestes manifestacions han estat fetes per dirigents del partit del qual nosaltres som militants des de fa molts i molts anys, creiem que tenim l'obligació moral i històrica d'aportar el nostre punt de vista sobre aquest aspecte institucional, punt de vista que creiem, sincerament, que és coincident amb l'autèntic sentit interpretatiu de la declaració de principis d'UNIO.

Tots sabem, o almenys cal suposar-ho, que els qui produïen aquesta confusió de conceptes saben perfectament que per confederar-se cal que les parts a confederar siguin, prèviament, independents, ja que la Confederació és un pacte entre estats sobirans els quals cedeixen part de la seva sobirania a favor del nou Estat i que a més es reserven el dret de poder-ne deixar de formar part.

UNIO és un partit nascut l'any 1931 en la declaració de principis del qual es diu que **"exigim per a Catalunya la reconeixença de la seva personalitat nacional, en una autonomia plena i absoluta, dins d'una Confederació Ibèrica lliurement pactada"**. Cal posar atenció a la data, 1931, i a l'afirmació lliurement pactada. Diu ibèrica, no espanyola. En aquells moments la possibilitat de la Unió Europea no existia.

UNIO va ser un testimoni de primera línia des del seu naixement, abans i durant la guerra civil, en la resistència dels quaranta anys a la dictadura franquista i en la transició democràtica. La seva és una història de fidelitats a la llibertat i a Catalunya. En plena dictadura franquista, l'any 1963, a Gallifa, el partit reuneix el seu Consell Nacional ampliat, baix la presidència del senyor Miquel Coll i Alentorn, i després de diverses intervencions s'acorda per majoria absoluta dels militants presents, actualitzar la declaració de principis. En la nova redacció, impresa i editada clandestinament, es manifesta, que la necessitat de fer comprendre tot l'abast de la doctrina... **"han imposat una doble tasca de compilació i de traducció al llenguatge d'avui de la dita doctrina tenint en compte la seva primitiva formulació i la seva aplicació als fets més importants de la nostra vida pública esdevinguda posteriorment"**.

I després d'aquest preàmbul ve la part institucional que avui ens interessa destacar: **"Donats els lligams que el veïnatge geogràfic.....han establert i estan en curs d'establir entre els pobles de la Península Ibèrica com també amb una bona part d'Europa, aquell cos institucional ha de tenir el caràcter d'una Confederació dels dits pobles sobre la triple base d'independència política, interdependència econòmica i fraternitat espiritual"**, i després de parlar dels avantatges i d'esmentar el que es pot esdevenir amb una Europa integrada, ve la part més ignorada d'aquesta compilació doctrinal del 1963: **"Cal no oblidar amb tot, que per a una solució confederal, no basta la conformitat d'un dels membres a confederar, ja que si mancava la dels altres, no seria viable la fórmula propugnada. En aquest cas, els que la fessin impossible serien els responsables que els catalans haguessin d'acudir a la que llavors seria l'única solució compatible amb la dignitat de Catalunya i**

l'únic mitjà de garantir el seu normal desenvolupament que seria la independència total."

La declaració acaba amb un cant a la integració europea i a la vocació federalista del nostre poble, invocant que ha de merèixer de nosaltres la més intensa dedicació. La integració no ha de permetre posicions hegemòniques ni ha de confondre la unitat amb la uniformitat.....Cal dir que la redacció final va ser feta pel mateix senyor Miquel Coll i Alentorn després de recollir els punts aprovats per la majoria dels assistents en aquella reunió. Si ens hem entretingut en aquesta declaració és degut a la seva claredat i al desconeixement que en té la militància del partit. Després d'aquesta declaració n'han vingut d'altres, recolzades per l'autoritat de Congressos formalment convocats en època democràtica que sempre han reclamat per a Catalunya el principi de plena sobirania. No hi ha hagut en cap moment una marxa enrere.

I encara una sola frase de Manuel Carrasco i Formiguera: "A les vostres mans hi ha el destí del nostre poble; compliu amb el vostre deure. Volem una llibertat absoluta per vies de la democràcia i de la república formant un nou Estat. Un nou Estat que ens doni una independència absoluta"

Hi ha algú que davant d'aquestes afirmacions pugui negar que l'ànima d'UNIO no sigui la de voler la independència de Catalunya? Hom pot dir que ell no és independentista però no pot dir que UNIO no ho sigui. S'haurien de deixar de fer manifestacions que donen una falsa imatge del partit en dir que UNIO no vol la independència de Catalunya.

No ha estat fins l'adveniment de la democràcia a Espanya que UNIO ha pogut desplegar la seva acció política amb llibertat i ho ha fet, en l'aspecte institucional, respectant i lluitant pels principis confederals amb fidelitat històrica, encara que, malauradament, Catalunya només hagi pogut aconseguir l'Estatut d'Autonomia que ara mateix tenim. L'últim intent que Catalunya ha fet per actualitzar-lo en la línia confederal ha estat un fracàs. Les retallades a què el va sotmetre el Tribunal Constitucional han estat definitives, entre d'altres motius, perquè aquesta Constitució diu el que diu. Avui, després de vuitanta anys des de la creació del partit i de més de trenta de vigència de la Constitució Espanyola s'ha comprovat que no hi ha res a fer, perquè no s'accepta allò del "lliurement pactada", i perquè no es vol reconèixer que nosaltres volem ser un estat, com ho és Portugal, per cert, un dels estats a confederar dins de la Península Ibèrica en el projecte inicial d'UNIO; tot plegat ha fet que la Confederació Ibèrica esdevingui de realització impossible. UNIO, com a partit nacional català, hauria de dedicar els seus esforços a lluitar decididament per la independència, que és l'objectiu que el partit du dins de la seva ànima des de la seva fundació i que, a Gallifa, l'any 1963, va especificar, preveient aquesta impossibilitat, com "l'única solució compatible amb la dignitat de Catalunya i com l'únic mitjà per garantir el seu normal desenvolupament".

És més, si UNIO vol ser un intèrpret dels anhels del nostre poble hauria de distingir entre el que li correspon de fer, dia a dia, des d'una responsabilitat de govern, tasca que cal fer-la ben feta, de la que li correspon de fer des de l'acció del partit pel foment de la seva ideologia entre la militància i, des de la militància, al poble. No s'han de confondre llurs plans d'actuació: el primer, ha de tenir en compte les circumstàncies i les possibilitats de fer les coses; el segon, té l'objectiu de construir l'imaginari col·lectiu, allò que desitgem de millor per al nostre poble. L'un és l'acció a curt i l'altre és l'acció a

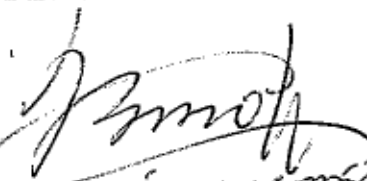
llarg termini. L'un i l'altre han d'estar coordinats però no contraposats. El primer és més esclau de les circumstàncies, el segon és més lliure. I és en l'aspecte institucional, que és l'objecte d'aquest escrit, on creiem que UNIO ha de dir clarament que la independència de Catalunya és necessària, és possible i és justa, dins del marc d'una Unió Europea interdependent. Aquest és un objectiu, que malgrat les seves dificultats, és capaç d'engrescar i elevar el necessari nivell d'entusiasme del nostre poble per a aconseguir-lo.

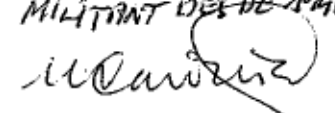
Hem començat aquest escrit esmentant les manifestacions fetes sobre la utopia de la independència i de la seva inviabilitat política. Permeteu-nos que interpretem la paraula utopia en el seu sentit positiu. Com diu el sociòleg senyor Manuel Castells, en un lluminós article publicat a La Vanguardia el dia 16 d'abril passat, "... les paraules més potents de canvi històric en els dos darrers segles s'han basat en utopies...cap d'elles s'encarnà plenament com a tals en institucions i formes d'organització social... però cada una d'aquestes utopies es féu pràctica col·lectiva...amb diferents sorts i destins...De manera que no menystinguem els efectes pràctics a curt, mig i llarg de la formació d'una utopia independentista amb un arrelament cada vegada més fort a la societat catalana".

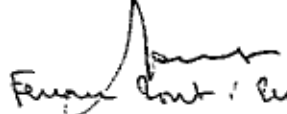
El nostre poble aconseguirà també fer realitat la utopia de la independència i el reconeixement internacional. Com? UNIO DEMOCRÀTICA, juntament amb les altres forces polítiques que tinguin el mateix objectiu, l'han de liderar, els militants d'aquests partits els ho han d'exigir i el nostre poble els ho ha d'anar reclamant obstinadament.

Estiguem segurs que la voluntat majoritària del nostre poble, expressada democràticament i pacíficament, farà possible la necessària independència de Catalunya per poder arribar a ser un Estat més de la Comunitat Europea, i poder participar, sobiranament, com ells, i amb ells, en la construcció d'un món millor.

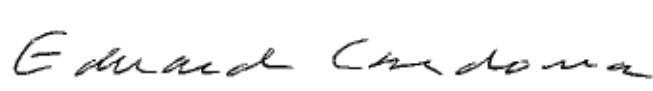
Onze de Setembre del 2.011
DIADA NACIONAL DE CATALUNYA

AGUSTÍ BASSOLS FERRÉS
militant des del 1946

Manuel Cardena Coma
militant des del 1954

Enric Vinyà i Vinyà
militant des del 1969 mesca

ANTONI CARRERAS NADAL
militant d'UNIO 1954?
1960

EDUARD CARDONA I ROMEU
soci d'Unió des del 1951

ANTONI CASTERLA I RIÉRD
militant des del 1959

Joan Ribas Tarrús
militant des del 1954

JOAN VILA D'ABADOL I JORDA
militant des del 1986